

Řešení fotohádanek z tohoto čísla:

1. Náměstí - Fišerovi
2. Dům Martina Štěpánka
3. Rodinný dům Petruškových (P&P)
4. Rodinný domek Šťastných (původně Martincových)

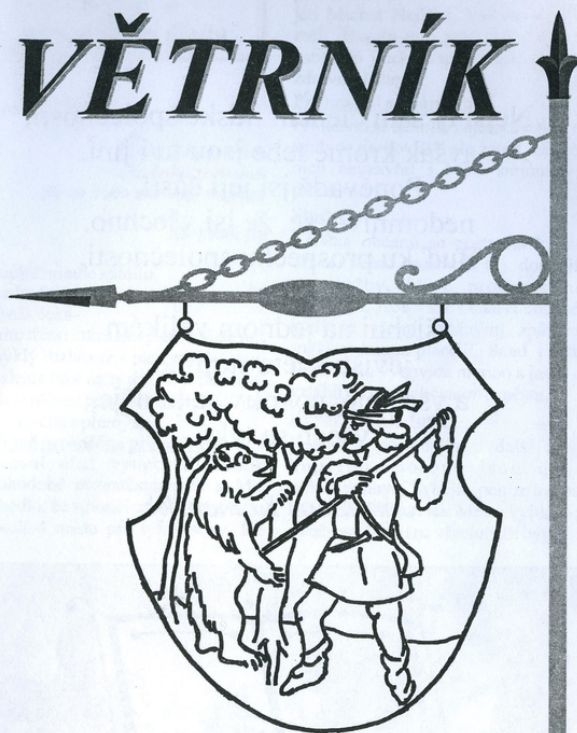
Došlo po uzávěrcce

Důležitá upozornění:

- * Dne 11.10.2001 (čtvrtek) proběhne svoz nebezpečného odpadu (staré barvy, ledničky, televize, akumulátory, vyjeté oleje, zářivková tělesa atd.)
- ** Dne 17.11.2001 v 17.30 hod. vystoupí ve Vysokém n.Jizerou v divadle Krakonoš DS Vicena z Ústí nad Orlicí s divadelní komedií "Trouba na večeri".
- *** Ve dnech 1. - 8.12.2001 se ve Vysokém n. Jizerou, v hasičské zbrojnici bude konat Mistrovství Čech juniorů do 18 a 20 let v šachu, které pořádá šachový oddíl TJ Spolana Neratovice. Zájemci budou mít možnost změřit si své síly s našimi nejlepšími mladými šachisty.

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 9-10/2001 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 450 ks, cena 10,-Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3.v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11.
V roce 2001 vytiskl R. Friede, polygr. služby Roprachtice - tel/fax 0432/59 31 63

VĚTRNÍK

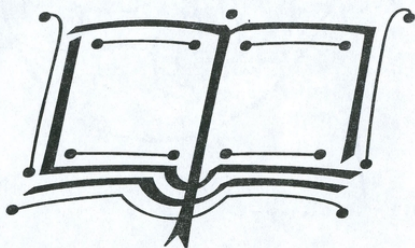

Září - říjen 2001

**ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU**

Nejsi ty sám členem lidské společnosti,
avšak kromě tebe jsou tu i jiní.
Poněvadž jsi její částí,
nedomnívej se, že jsi všechno.
Buď ku prospěchu společnosti,
neboť
všichni na jednom velikém
jevišti světa stojíme,
a všechno, cokoliv se tu děje,
všech se týká.

Jan Amos Komenský

ZPRÁVY z městského úřadu

Hovory S

*Nejsme jen tím,
za koho se máme,
ale za koho nás mají ti druzí.*

Shakespeare

Co se od minule splnilo,
co se buduje v současné době
a co nás čeká -
těmito třemi otázkami jsem začala náš
obvyklý rozhovor s panem starostou.
Mysleme také na ty druhé, příležitosti
bude v našem povídání dost, stačí jen
pozorně číst a přemýšlet.

Veřejně prospěšná práce (VPP)

Pracovní úřad vytipoval několik
dlouhodobě nezaměstnaných a MZ
rozhodlo, že v rámci tohoto programu
vytvoří 4 místa pro tyto osoby. Do

pracovního procesu ve VPP se zařadil
jen Michal Netuka. Všichni ostatní
měli důvody tuto práci odmítnout -
vstup do jiného zaměstnání, důvody
zdravotní atd.

Parkování na náměstí

Přihlásilo se několik zájemců o funkci
správce parkoviště, ale zatím nikdo z
nich neuzavřel s MěÚ smlouvu o
pronájmu.

Stočné

Většina občanů se postavila k této
situaci velmi pozitivně, t. j. doplatili
za služby, které prokazatelně
využívali. Jsou však i takoví občané,
kteří se všemi možnými způsoby
snáží vyhnout placení. Snad i toto
stanovisko vypovídá mnoho a jasně o
vztahu ke spoluobčanům a městu.

Depozitář a bytovky

Dostavba postoupila o další krok
kupředu, hotové jsou už i
sádrokartony. Chybějící peníze budou
konečně k dispozici. Město vyhlásilo
výběrové řízení na všechny tři byty.

Zájemci musí složit v hotovosti 130 tisíc korun. Původně bylo zájemců mnoho, domnívali se, že byty budou bezplatně přiděleny. Tato situace padla, a tím se velice zmenšil počet přihlášek. Podle výsledků výběrového řízení (zasedání MZ 24.9.2001) byly byty přiděleny Alici Seidlové a Sylvě Slavíkové z Vysokého n.J. a MUDr. Lucii Smrčkové, nové lékařce z ÚPCHR. Závěrečné práce by měly být nyní co nejdříve dokončeny.

Vleky

Práce na stavbě obou vleků postupují velmi rychle. Investorem jednoho vleku je František Matoušek, druhým je TJ Vysoké nad Jizerou. Město usilovně pracuje s těmito investory v rámci pomoci jak finanční, tak i pracovní, zejména při zavedení nových inženýrských sítí do tohoto prostoru. Provádějí se výkopové práce pro uložení silového kabelu pro veřejné osvětlení od Prvosenky až k vleku a vodovodní řad je prodloužen až na hranici parku hotelu Větrov. Osvětlení umožní i večerní lyžování a bezpečný návrat lyžařů na parkoviště v Šachtách a do města.

Hospic Anežky České

Ředitel hospice Ing. Miroslav Wajsar zaslal městu žádost o příspěvek na toto zařízení, které slouží těžce a nevyléčitelně nemocným lidem. Žádost se projednala na zasedání dne 9. 7. 2001. Členové MZ odpověděli dopisem z 13. 8. 2001. Z toho dopisu cituji:

"Členové MZ si velmi váží Vaší práce a jelikož nechtěli z důvodu

nedostatku finančních prostředků zatěžovat rozpočet města, rozhodli uspořádat mezi sebou a některými zaměstnanci MěÚ dobrovolnou sbírku na podporu Vašeho ústavu. Vybranou částku ve výši 4.800,- Kč Vám zasíláme jako dar. Převod financí byl učiněn ze sporožirového účtu tajemníka MěÚ ve Vysokém nad Jizerou Ing. Pavla Štěpánka, který se výše uvedené sbírky také zúčastnil." Až na jednu výjimku se do sbírky zapojili všichni členové MZ.

Dne 21. 8. 2001 obdržel pan starosta následující dopis:

"Vážený pane starosto, dovoluji mi, abych Vám osobně i ostatním členům městského zastupitelstva a zaměstnancům městského úřadu upřímně poděkoval za uspořádání sbírky na podporu našeho zařízení a za Vaše finanční příspěvky.

Některá města, která jsme oslovili, zareagovala různě, ale nikde jsme nezaznamenali podobný přístup jako u Vás a Vašich spolupracovníků.

Přijměte proto ještě jednou naše vyjádření vděčnosti a zároveň pozvání k návštěvě našeho zařízení.

S přáním všeho dobrého

Ing. Miroslav Wajsar
ředitel

Hospic Anežky České
549 41 Červený Kostelec"

Je to jistě akce, která zasluhuje uznání, poděkování a zveřejnění.

Kam s ním?

Na posledním zasedání MZ byla řešena problematika pálení sena, dříví a ostatních zbytků vegetace na veřejném prostranství. MěÚ upozorňuje všechny občany, že tato problematika je součástí všeobecně závazné vyhlášky č. 2 / 2000 o nakládání s komunálními odpady a stavebním odpadem. Z článku 3 předmětné vyhlášky odstavec 1. 9. cituji: "Neznečistěné odpady z údržby zeleně, vegetace a dřeva je možno likvidovat pálením při dodržení bezpečnostních a hygienických předpisů, a za podmínky, že nebude okolí obtěžováno kouřem. Jiné odpady je zakázáno spalovat na

veřejném prostranství i v topidlech. Porušení tohoto nařízení řeší výše zmiňovaná vyhláška ve svém článku Sankce." Sankce vycházejí ze zákona o přestupcích, a proto MěÚ apeluje na všechny občany, aby se s důvěrou obraceli na přestupkovou komisi města Vysokého nad Jizerou se svými stížnostmi. Předseda Alfred Adametz, členové: Ing. Bartoš, Ing. Štěpánek, J. Poláček a B. Čech. Občané mohou pouze prostřednictvím zaměstnanců údržby města za úhradu uložit odpady vegetace do velkoobjemového kontejneru, případně na kompost.

Oheň - dobrý sluha, ale zlý pán

Ani černá kronika se našemu městu nevyhnula. Dne 26. 8. 2001 došlo k silnému poškození střešní krytiny na

objektu hasičské zbrojnice a 30. 8. 2001 dokonce k požáru v areálu ubytovny Nistějka, při kterém zahynul náš spoluobčan. Celá jedná

polovina areálu Nistějky musela být zbourána a zaměstnanci MěÚ v současné době likvidují spáleniště.

Určitě mi většina z vás, milí čtenáři, dá za pravdu, že je o čem přemýšlet.

Ludmila Hnyková

Některé předběžné výsledky sčítání lidu, domů a bytů

Podle údajů k 1. březnu 2001 měla Česká republika celkem 10 292 933 obyvatel, z toho v Libereckém kraji jich žilo 430 769 a v Semilském okrese 75 723. Počet obyvatel Vysokého nad Jizerou (i s přílehlými obcemi, které ve statistice nefigurují samostatně, takže i ostatní dále uváděné údaje se týkají Vysokého i s Helkovicemi, Sklenářicemi, Starou Vsí a Trčic) byl 1359 (mužů 682 a žen 677). Co se týče národnosti, možnost "česká" zvolilo 1230 Vysockých, "slovenská" 7, "německá" 2 a "polská" 5. K Církvi římsko-katolické se přihlásilo 227 lidí, k Českobratrské církvi evangelické 7, k Církvi čsl. husitské 163 a k ostatním 22, přičemž u 145 lidí nebylo vyznání zjištěno. Bez vyznání se cítí být 795 lidí, což je 58,5 %. Věřících je pro srovnání 30,8 %. Ve Vysokém nad Jizerou a v pod něj spadajících obcích stojí 703 domů, trvale obydlených je 344, z toho je 304 rodinných domů. Bytů se tu nachází 885, z nichž 503, tedy 56,8 %, je trvale obydlených. Neobydlených je celkem 382.

Jak je uvedeno v titulku, jedná se o výsledky předběžné. Pokud redakce časem získá další zajímavé údaje, zveřejní je, nejspíš v rubrice Víte, že...
al

Zprávy z muzea

Ipísně mají výročí

V létě jsme si připomněli 190. výročí narození Františka Nečásky, rodáka z Vysokého nad Jizerou (*20. 8. 1811), který jako 78letý zemřel 8. září 1889 ve svém rodném městě.

Pocházel z široce rozvětvené rodiny Nečásků, gymnazijní studia absolvoval v Litoměřicích a Jičíně a potom studoval v Praze filozofii. V roce 1831 tam byl spolužákem K. H. Máchy. Stal se právníkem a jako finanční úředník působil na více místech, posléze i v Praze. Jeho básnické pokusy - ohlasy lidové poezie, uveřejňované po časopisech, zapadly. Svou hodnotu mají Paměti nebo deníky tohoto autora, který byl prastrýcem herečky Růženy Naskové a spisovatelky Heleny Malířové. Do jeho domku ve Vysokém nad Jizerou, kde dožíval (před vyhořením města stával za dnešní chatou Ski klubu), zajížděli i významní čeští spisovatelé, jako Svatopluk Čech, a r. 1886 ho tu údajně navštívil i Jan Neruda. Jeho o dva roky mladší bratr Jan Nečásek, nar. 5. 9. 1813, později ředitel gymnázia v Lublani a poslední prefekt Akademického gymnázia v

Praze, byl výborný student i dobrý hudebník, který skládal melodie k některým básním svého bratra. Spolu se svými spolužáky, ke kterým patřil Josef Bojišlav Pichl, rodák z Kosoře u Prahy, a se spolužákem svého bratra V. J. Pickem-Svijanským položili základ českému vlasteneckému zpěvníku. Z množství později znárodnělých písní, z nichž některé byly napsány a opatřeny původní melodií ve Vysokém nad Jizerou v letech 1830 až 1833, možno uvést hlavně "Čechy krásné, Čechy mé", "Tam pod těmi Krkonoši", "Tam na horách" (pojato později do českobratrského zpěvníku) a "Aby nás Pánbůh miloval". Ta poslední vznikla o prázdninách r. 1831 ve Vysokém, text napsal Pickem-Svijanský, hudbu složil Jan Nečásek.

Podle článku C. M. Metelky -
Český zápas 10. 2. 1966

Cyril Metoděj Metelka

Narodil se 22. 1. 1906 ve Trčici, stal se radaktorem a novinářem, napsal stovky aktualit z Podkrkonoší. Vedle své činnosti redaktorské a novinářské byl znám jako dlouholetý jednatel Spolku vysockých rodáků. Spolek měl čilý styk s vedoucími činiteli rodného města a periodicky vydával a svým členům rozesílal aktuální zpravodaj o všem novém "na Vysočtě". Při zakládání vlastivědného muzea společně s Jaroslavem Skrbkem dopisovou akcí získával desítky známých, kteří těžké

začátky našeho muzea podpořili i finančně. Psal i pod pseudonymem Václav Větrovský.

Jana Vaváčková

Václav Alois Svoboda-Navarovský

Dne 8. 12. 1791 se v Navarově v rodině pivovarského sládky narodil pozdější gymnazijní profesor a literát, překladatel německé a latinské poezie, Václav Alois Svoboda-Navarovský. Když vzplanul spor o pravost Rukopisů zelenohorských, nadřazoval bohubilý vlastenecký úmysl nad pravdivost těchto rukopisů. Připojil se k všeslovanským snahám, stál též u zrodu Společnosti pražských ochotníků, která směla občas pořádat česká divadelní představení pro pražské chudinské ústavy. Spolu s tehdy velmi oblíbeným divadelním autorem, režisérem a vlastencem Janem Štěpánkem se snažil probojovat česká představení též na jevišti Stavovského divadla.

Podle PhDr. Zdeňky Vaněčkové V. A.
Svoboda-Navarovský,
podrobný životopis v muzeu

Výstavy

Výstava Krkonošů, pořádaná jednou za deset let, byla prodloužena do konce listopadu. K vidění je tu mj. již přes 120 figurek Krkonošů z různých materiálů. Dále pokračuje výstava obrazů Jaroslava Gruse v galerii muzea.

Klub lidové tvorby

Ve dnech 7. až 10. srpna předváděly členky pražského Klubu lidové tvorby návštěvníkům různé lidové techniky, vytvořily nám Krakonoše z papíru, textilu, kamene a drátu, vizovického těsta, kynutého těsta i výšivku s Krakonošem.

Poděkování

Děkujeme Ing. Josefu Hejralovi za pravidelnou údržbu mechanického betléma.

Jana Vaváčková

Víte, že . . .

v ordinaci vysoké lékařky MUDr. Dany Pohankové pracuje i MUDr. Martin Košelka (*1971), původem ze Sobotky? Úspěšně složil atestaci z všeobecného lékařství a dle dnešních, velmi přísných předpisů bude pracovat ještě tři roky s lektorem, než získá licenci samostatného lékaře. Má nejenom dobré znalosti, ale také umí navázat pěkný kontakt s pacienty. Věnuje se zajímavému koníčku, rybaření, vede dokonce dětský rybářský kroužek v Jilemnici.

Školní okénko

MŠ

Co nového v naší školce

Je tu opět nový školní rok, který

8

začínáme s novým personálem. Odešly paní učitelka Klímová, paní Hlůžová a Slavíková, kterým děkuji za jejich práci. Vítám mezi námi paní Štěpánkovou a Vitvarovou. Nemocnou paní kuchařku zastupuje paní Šimková, která nám ochotně přišla vypomoci.

Věříme, že všechno organizačně zvládneme a dětem zpestříme jejich docházku do školičky o nové poznatky a zážitky. Plánujeme plavání, lyžování, turistické výlety a účast na divadelních představeních. V určitých obdobích se u mnoha dětí projevují problémy s alergií, proto omezujeme vycházky a zařazujeme více pobyt na zahradě. Z tohoto důvodu jsme se zaměřili na postupné vybavování zahrady.

Věříme ve spokojenost dětí i rodičů.

Nad'a Školová, ředitelka MŠ

ZŠ

Zavzpomínání na konec školního roku

Přišel konec školního roku a s ním, jak už je na naší škole zvykem, slavnostní zakončení v divadle Krakonoš. Je to takové loučení s devátou třídou, proložené scénkami navčenými dětmi z recitačního kroužku. Zahraje se pár zábavných scének, každý se představí, řekne něco o sobě, na jakou jde školu, a sem tam se něco zatancuje, zazpívá. Sahráli jsme to naše představení, jak se říká,

"s odřenejma ušima". Někde sice bylo třeba lehké improvizace, proslov se dělal doslova na koleně pár minut před tím, než to všechno vypuklo, ale myslím, že se celá šou zdařila. Za chyby se hromadně omlouváme. Chtěli bychom poděkovat celému personálu školy za dlouholetou péči, paní Ivě Řehořové za to, že to s námi přetrpěla, a panu učiteli Pýchovi za jeho úsilí něčemu nás naučit.

Za 9. třídu 1992/2001 A. H.

Otevřený dopis Daniele H. do Houstonu

(o konci školního roku v Krakonoši)

Milá Danielo,

napsat o závěrečném vystoupení deváťáků a recitačního kroužku krátce, je nad moje síly. Tolik věcí se během příprav dělo, že bych mohla vyprávět několik hodin. Tak alespoň něco málo. Věřím, že si to ráda přečteš.

Už potřetí požádala devítka Ivu Řehořovou, aby jí pomohla realizovat rozlučkové představení. Největší problém byl samozřejmě všechno vymyslet. Děti přicházely s různými nápady, nejvíc se Ivě zamlouvalo, aby to bylo jednoduché, hravé, veselé, taneční, zpěvavé a týkalo se to společenství. Nechala se inspirovat knížkou Ondřeje Sekory Ferda Mravenec. To byl jenom základ, teď nastal ten správný kolotoč. V krátké době se musela dát dohromady celá

koncepce - od vybírání postav až po realizaci scény. Děckám jsme přisoudili "hmyzáky" odpovídající jejich osobnosti. Tady jsou jejich jmenovky nad domečky: Aleš Admirál (Havelka), Jakub Chroust (Vodseďálek), Kuba Škvor (Fedorko), Ondra Komár (Nedomlel), Ondřej Cvrček (Schmoranz), Milan Čmělák (Janata), Vosa Jana (Velagyiová), Beruška Petra (Patočková), Vážka Miša (Kořínková), Marek Pytlík (Dufek), Jakub Otakárek (Malyš), Michal Hlemýžď (Pánek), Václav Chrobák (Zeman), Ondřej Pavouček (Vaverka), Housenka Zuzana (Saldová), Tomáš Ferda Mravenec (Tichánek), Ploštice Monika (Karpíšková), Kobylka Gabriela (Zelinková), Radek Zlatohlávek (Polák).

Ještě jsme do celého programu "zamontovali" děti z recitáku. Takže Eva Večerníková a Veronika Havelková se jako reportérky staraly o průvodní slovo a zahrály si škvory. Ostatní - Petr Srna, Pepa Sládek, Tomáš Hladík, Leonka Tichánková, Lucka Poláčková, Jirka Macháček, Pěťa a Hela Pánkovy, Zdenka Kučera - si vyložené hráli příběh Ferdy pro obyvatele Nemrátova II. - v jednoduchých kostýmech.

Abych Ti napsala, jak se to odvíjelo. Zkoušky s Ivou si dovedeš živě představit. Snažila se jako vždy vyždímat z dětí maximum. Po každé zkoušce jsme měli "rozborový seminář". Děti si postěžovaly, jak to nejde a jak to jde, co je "hrozný" a co "dobrý", jak se to určitě nezvládne.

9

Však to znáš. Tohle byl jenom lehký rozjezd, "nejhorší", zato super práce nás teprve čekala. Zkoušení ve skupinách probíhalo střídavě nadějně a beznadějně. Zkoušelo se, zkoušelo se, zkoušelo se a pak se celé pásmo pojovalo. Dopadlo to tak, že někteří by potřebovali zkoušet ještě asi čtrnáct dní, protože přistupovali k věci poněkud "nezávazně".

Pomáhala Jiřka, s výběrem hudby a psaním textů. Scéna a kostýmy, to byla moje parketa - udělala jsem si návrhy a nechala je schválit Ivou. Za její, Jiřčiny a Gabčiny pomoci jsem se vrhla na devatenáct kostýmů pro devátáky a jedenáct pro reciták. Vytáhly se věci z krabic, něco se přineslo. Milan donesl celý kostým, jeho maminka je šikovná, i někteří další něco sehnali, zbytek se dělal, jak se dalo - půjčil, našel, koupil, vystříhl, ušil. Šila jsem převážně krovky, křídla. Problém byl s tykadly - Ivin "náznakový konkrétismus". Myslím, že výsledný efekt byl dobrý, všechny děti vypadaly moc hezky. Další problém - scéna. Iva si představovala různé škvíry, díry, lezy, slezy a průlezy. Tak jsem to namalovala a nakonec to bylo stejně úplně jinak. Na jevišti stála dřevěná konstrukce, kterou jsme využili, a za pomoci kluků vymysleli scénu ještě lepší. Přehodili jsme modrou oponu, zašpendlili, přidali klouzačku, díry udělali z obroucí - výsledný dojem byl bezvadný. Pro náznak louky byly připevněné vyrobené květiny, pavouk měl zavěšené lano. Milan vyrobil velký dřevěný ukazatel. Věřila bys, že jsme předposlední noc šily v

knihovně do půl třetí ráno?

Začínalo se úvodem reportérů a postupným vylézáním hmyzáků z koutů, které přešlo v rozcvíčku - tanec. Každý pak "zazpíval" o svých zálibách, na školní příhody navazoval tanec na písničku "Zůstaň v pohodě" - kluci si ho s Tomášem připravili sami. Děti zahrály ukázkou z Ferdý. Reportéři v interview odhalili totožnost nemráťovských a následoval Ferda 2 a po něm příhody 2. Po perličkách ze školy měl nastoupit zahraniční host Tina Turner v parodii Tomáše, ale nemohla se najít hudba, a tak hmyzáci dlouho improvizovali, docela dobře, a všechno zachránili. Nato se vzájemně pomlouvali a končilo se závěrečným společným tancem. V technice nám pomáhali Honzové Vaverka st. a Pohanka.

Devátáci vlastně hráli sami sebe a za sebe. Mělo to být o nich. Naši hlavní hrdinové se pak převlékli a zazpívali si svou písničku se skupinou Chinaski "nic není jako dřív, nic není, jak bejvávalo..." Dojmulí sebe i ostatní. Je to celé nafotografované a nahrané na videu, tak až přijedeš domů, můžeš se pokochat.

Věra Preisslerová

Tak je to tu, řekl jsem si 29. června coby devátáci Základní školy ve Vysokém nad Jizerou. Ještě si pamatuji, jak jsme na konec školního roku čekali, jako by to

bylo něco, co by nás mělo právě vysvobodit od toho únavného učení a mučení učitelů. Ale ne, právě ten poslední den ti byl tak zvláštní, že to snad ani popsat nejde. Ve chvíli nám proběhla před očima všechna ta školní léta, ty nezapomenutelné zážitky, které jsme sdíleli s tou nejbáječnější partou. Od doby, kdy jsme se poprvé sešli v první třídě. Skoro jsme se neznali a nikdo z nás netušil, co spolu zažijeme. Taký jsme se někdy nepohodli, ale to byly jen drobnosti. Závěr si domysli Ty.

Ahoj

Aleš

(Pravdivé dojmy žáka 9. třídy
vymámila Ivana Řehořová)

Školní rok 2001 / 2002

Nový školní rok zahájilo 215 žáků základní školy a 14 pedagogických pracovníků. Do první třídy nastoupilo

14 žáků ve Vysokém a 3 v Roprachticích. V pedagogickém sboru došlo ke dvěma změnám. odstěhovala se paní učitelka Edita Vondrová a místo ní nastoupila slečna Dana Vaverková. Paní Mládkovou ve školní družině vystřídala paní Valášková. Změna nastala i mezi provozními pracovníky, za paní Martincovou bude uklízet paní Hana Slavíková.

Výuka probíhá podle vzdělávacího programu Základní škola. Postupně se zaváděním tohoto programu do jednotlivých ročníků bylo třeba nakupovat i nové učebnice. V současné době je škola učebnicemi vybavena a dochází k výměně

opotřebovaných učebnic za nové. Je to záležitost velice nákladná, protože ceny učebnic stále stoupají. Sešity

kupují dětem rodiče. Naše škola jim pomáhá tím, že obstaráváme sešity hromadně, děti přinesou do školy určitou finanční částku a dostanou potřebný počet sešitů na celý rok. Rodiče nemusí sešity shánět a ještě je mají lacinější - v některých případech až o 6 Kč za sešit.

Vedle povinné školní výuky budeme opět zajišťovat i mimoškolní činnost našich žáků. Aby nemuseli dojíždět do základní umělecké školy v Jablonci nad Jizerou a Semilech, docházejí učitelé těchto škol k nám a vyučují v učebnách naší školy. Od sedmé třídy mohou chodit zájemci o počítače do ISS, kde získávají základy informatiky a ti nejstarší se seznamují i s internetem.

Každoročně zpracovává vedení školy Výroční zprávu o činnosti školy, kterou předkládá zřizovateli - obci. Tato zpráva obsahuje veškeré údaje o práci školy během školního roku a všem, kdo by si ji chtěli přečíst, je k dispozici v ředitelně školy.

Drahoslava Nýdrlová, ředitelka ZŠ

ISS

Nový školní rok v ISS

Rozhovor s chlapci a dívkami prvních ročníků ISS, ubytovanými v žákovských domovech

Jaké myšlenky se vám honily hlavou, než jste nastoupili do školy?

12

Chlapci: Tešili jsme se na nové kamarády, na děvčata, na praxi, zkrátka na nové prostředí.
Dívky: Měly jsme pocit nejistoty z nového prostředí, strach, že nezvládneme učivo.

Nyní jste druhý týden ve škole. Změnily se vaše pocity?

Všichni: Nové teprve poznáváme, ale je tu víc učiva, přísnější učitelé, důraz na morálku...

Co vám vadí v organizaci vyučování?

Všichni: Přecházení z budovy do budovy, neustálé přezouvání, v krátkých přestávkách to nestiháme, následují tresty, je to nepříjemné.

Co učitelé? Jste spokojeni s vyučováním?

Chlapci: Tempo výuky nám vyhovuje, styl výuky je dobrý.

Dívky: Záleží na učiteli, někdy máme pocit, že jsme vědomostmi zahlcovány.

Myslíte, že studium na střední škole na vás klade značné nároky?

Chlapci: Zatím ne, jen cizí jazyky nám dávají zabrat.

Dívky: Ano.

Jak se k vám chovají žáci z vyšších ročníků?

Chlapci: Ve frontě na oběd nás předbíhají, jinak je to v pořádku.

Dívky: Nemáme s nimi problémy.

Považujete vybavení žákovských domovů za dobré? Změnili byste něco?

Chlapci: Pokoje jsou na počet ubytovaných malé, postele jsou špatné. Chtěli bychom zřídít kuřáckou místnost.

Dívky: Sociální zařízení pokládáme za zastaralé a nedostačující, také skříně nejsou v pořádku.

Jste poprvé mimo rodinu, v žákovských domovech platí jiná pravidla. Máte připomínky?

Chlapci: Večeřka by měla být později (nyní je ve 22 hod.), nemuselo by se denně vytírat na pokojích, večerní procházky by měly být častěji a měly by být delší.

Dívky: Také nám nevyhovuje, že musíme brzy do postele, večere je příliš brzy, pak studium, málo se dostaneme ven.

To je všechno?

Všichni: V žákovských domovech je málo volnosti, jsme stále pod dohledem, izolování chlapci od děvčat, chybí nám vzájemná komunikace. Snad se to zlepší, až se rozběhnou zájmové kroužky.

Jak byste shrnuli současné pocity?

Všichni: Vcelku to jde.

Děkujeme za rozhovor.

L. Koblrová, L. Bernardová, 3. ročník OA

Poznámka: Výběr otázek jsme nechali zcela na reportérkách, kritické pohledy žáků jsou spojeny s příchodem do nového prostředí. V průběhu roku vyzveme reportérky znovu k rozhovoru se žáky prvních ročníků, abychom zjistili jejich dojmy a připomínky.

J. Novotná

Z KULTURY

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Že by nová renesance?

A přímo ve vysokém Krakonoši? Renesance, původně slovo francouzské, znamená obrození, novou epochu, a toho jsme v poslední době svědky. Jistě mi dáte, milí čtenáři, za pravdu, že se Krakonoš jakoby probouzí z delšího spánku. Viděli jsme v posledních dvou letech hned několik zdařilých premiér, pracuje současně několik schopných režisérů, i za pomoci profesionálů (což není minus, spíš naopak), a objevuje se na jevišti celá řada mladých a schopných herců ochotníků. Je to radost pro každého milovníka divadla. A kolik diváků v blízkém i dosti dalekém okolí potěšila zájezdová představení jednotlivých skupin Krakonoše. A co návštěvy našich ochotníků ve Francii, společná představení, vystoupení v rámci Divadelního týdne evropské kultury v

Termín představení	Divadelní soubor	Představení
pátek 12. října 19.30 hodin	Divadelní klub Makov Jana Hájková	Jan Kopecný, Mojmir Baling
sobota 13. října 19.30 hodin	DS MSKS Velké Opatovice František Petráček, Jiří Pospíšil	Joe Orton Betlémská hvězda
neděle 14. října 19.30 hodin	DS J.K. Tyl Brodek u Přerova Vlastimil Krejčířik	Na motivy Ester Vilarové Klíčovou dírkou
pondělí 15. října 16.00 a 19.30 hodin	DS Žitčičan Žitčice Jaromír Břehovský	Ladislav Smoljak, Zdeněk Svěrák Úklady a láska
úterý 16. října 9.00 a 11.00 hodin	DS Hudradio Zliv Miroslav Slavík	Miroslav Slavík podle H. Ch. Andersena Dlouhý, Široký a Krátkozraký
úterý 16. října 16.00 a 19.30 hodin	DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou Jan Hejral	Olofich Daněk Slavík
středa 17. října 16.00 a 19.30 hodin	DS MKZ Horšovský Týn Václav Kuněš	Georges Feydeau Zďaleka ne tak ošklivá, jak se původně zdálo
čtvrtek 18. října 9.00, 11.00 a 13.00	Divadélko Na Peróně Praha Tomáš Kraucher	Jaroslav Pustka, Tomáš Kraucher Ten, kdo utře nos
čtvrtek 18. října 16.00 a 19.30 hodin	Divadelní spolek Scéna, Libochovice Alena Burdová	Aldo Nicolaj Šípková Růženka
pátek 19. října 16.00 a 19.30 hodin	DS bratři Mrštíků Boleradice Alena Chelupová	podle Georga Bernarda Shawa Motýl... motýl...
sobota 20. října 13.00 a 16.00 hodin	Velmi amatérské divadlo Kladno V. A. D.	Pygmalion aneb My Fair Lady ze Zelňáku Kazimír Lupinec a Sonya Štemberová
		Rozpaky zubáři Svatopluka Nováka

německém Paderbornu. A co každoroční (letos XXXII.) Krakonošův podzim, mohl by někdo namítnout. To je ovšem o něčem jiném.

TELEFONNÍ ČÍSLA - předvolba 0432

INFORMAČNÍ STŘEDISKO 593494
MĚSTSKÁ KNIHOVNA 593494
DIVADLO KRAKONOŠ 593408
MĚSTSKÝ ÚŘAD 593903
UBYTOVÁNÍ SPOŘITELNA 593115
UBYTOVÁNÍ NISŤEJKA 593135
UBYTOVÁNÍ SOKOLOVNA 593495
PENZION AKTIV (STROJMETAL) 593132
POŠTA 593549
MUZEUM 593118
INTEGROVANÁ STŘEDNÍ ŠKOLA 593901
HOTEL VĚTROV 593134

INTERNET www.kdpysoke.cz

Informační středisko is@kdpysoke.cz
Přípravný výbor pv@kdpysoke.cz
Technika stfk@kdpysoke.cz
Větník vetrnik@kdpysoke.cz

Vratme se do sobotního večera 15. září 2001. Den jako každý jiný, ale večer sváteční, protože jsme šli do divadla. Zvědaví, napjatí, co nám herci připravili, bude se nám to líbit, nebo budeme zklamáni, zasmějeme se (a to v současné době všichni moc potřebujeme), takové i podobné myšlenky se i mně honily hlavou. Ale protože jsem v podstatě optimista, věřila jsem, že budu spokojená. A byla jsem víc než překvapená. Poprvé jsme na vysokém jevišti v podání vysokých ochotníků viděli zcela jiné, moderní představení. Místo zbytečných slov mluvily jejich oči, svaly v obličejích, krátké náznakové pohyby, pauzy. Obdivovala jsem úžasnou pohyblivost až mrštnost "sluhy dvou pánů" Jiřího Pošepného. (V ND slaví v této hře velké úspěchy pan Donutil.) Všichni znali perfektně text, hra měla po celou dobu spád,

celé představení bylo živé, veselé a vtipné, ale humor nebyl ve vtipech, spíš jenom náznakový. Nikdo nebyl horší, všichni byli výborní, bylo vidět, že ze hry mají radost. Režiséři, ať už j. h. pan Milan Schejbal z ABC v Praze nebo Jiří Pošepný z Vysokého, odvedli dobrou práci. Představení se po všech stránkách vydařilo. Goldoniho komedie Sluha dvou pánů se hraje už přes 200 let v nejrůznějších podobách. Je samozřejmě, že každá doba přetváří i staré, klasické hry podle svého. Kdysi, je to už pěkně dlouho, jsem jako aktivní členka vysoké Thálie také hrála v Goldoniho hře, v Mirandolině. Jenomže Goldoni tehdy a dnes, to je zcela nesrovnatelné. To byla minulost a my žijeme v přítomnosti, a tomu také hra odpovídala. Nejsem ani divadelní kritik ani studovaný teoretik, jen se snažím vystihnout to, jak na mě to herecké mládí zapůsobilo, jaký krásný pocit jsem měla z toho sobotního zážitku, takový pocit, jaký prožívám, kdykoliv se něco pěkného v našem městě podaří. Všem za krásný zážitek děkuji, včetně technického personálu, všechny obdivuji a přeji do další tak ušlechtilé práce mnoho zdaru. Další představení jsou již naplánována na zájezdech po vlastech českých.

Ludmila Hnyková

Informace DS Krakonoš

* O přehlídce pro velký zájem diváků přidáváme sobotní (13. 10.) představení DS Velké Opatovice -

komedii Klíčovou dírkou, a to v obvyklém čase 16.00 hodin.

* Na neděli 14. 10. přislíbil svou účast na přehlídce herec Jan Čenský. Beseda je předběžně dohodnuta na odpolední čas (pravděpodobně 13.00 hodin) v divadle Krakonoš. Upřesnění o přehlídce.

* Ještě před přehlídkou vyjede soubor na Moravu s "Vošklivkou" neboli s představením Zďaleka ne tak ošklivá, jak se původně zdálo, aby u svých přátel v Boleradicích a ve Velké Bystřici odehrál dvě představení.

* Přestože začíná teprve podzim, soubor v režii Slávky Hubačkové chystá vánoční premiéru hry Vzbušení v ústavu šlechticů, kde se vám představí tváře nových hereček.

* K životu se znova probouzejí loutky. Budou za nimi týden co týden jezdit děti ze školy v přírodě pana Poláka z Příchovic. První představení ale shlédnou jejich pedagogové, které před rokem velmi oslovila beseda o loutkách i s ukázkami.

HEJ

Sedmdesátiny Ivo Vodsed'álka

Setkání v divadelní budově Krakonoš 8. srpna 2001

Příznivci a přátelé tohoto básníka a prozaika se zde setkali, aby popřáli jubilantovi k jeho významnému výročí. Sešla se tu pestrá společnost,

mj. tu byla řada významných filmařů a novinářů a dále prof. Václav Bělohradský, filozof a politolog. Každý z gratulantů byl srdečně přivítán a hned po příchodu pohoštěn klasickým občerstvením - talířem sejkora a dobrým pivkem.

Ivo Vodsedálek se narodil 8. srpna 1931 v Praze, ale jeho rod má své kořeny ve Vysokém nad Jizerou. Po maturitě pracoval jako stavební dělník a montér, později jako řadový projektant a vedoucí projektant v oboru elektro. Od roku 1960 ze soukromé iniciativy připravoval obnovu létání volnými balony v Čechách a v roce 1965 založil v rámci Svazarmu Balon-klub Praha. Stal se jeho prvním předsedou, vedl stavbu prvního čl. poválečného plynového balonu, který startoval v červnu 1968, a dosáhl kvalifikace pilot instruktora. Od roku 1949 píše verše a prózy. Jeho zatím poslední vydanou prací je kniha vzpomínek a zamyšlení Felixír života, která byla ať už ve vysokém muzeu nebo na oslavě spisovatelových narozenin velmi rychle rozebrána. Ivo Vodsedálek se aktivně věnuje i výtvarnému umění. Známé jsou jeho lepené obrazy.

Oslavenec prostřednictvím Větrníku děkuje všem za hojnou účast a Divadelnímu spolku Krkonoš za umožnění konání oslavy v budově a veškerou pomoc.

Jana Vaváčková

Reportáž

z Vysokého nad Jizerou

Kdykoliv přijždím do Vysokého nad Jizerou, do starobylého líbezného městečka na úpatí Krkonoš, už zdaleka vyhlížím pásma hor na obzoru. Je jich sedm, jak mi vyprávěli místní malíři, kteří se je snaží už mnoho let zachytit na plátně či na papíře. Sedm pásem zeleně od té světlé, brčálové, přes smaragdovou až po temnou, přecházející do achátových tónů těch nejvyšších, věčně zahalených mraků. Jsou oddělena mlžnými opary stoupajícími z údolí.

Ráno, sotva slunce vstane nad Kokrháčem (Kotlem) a rámuje zlatem Koží hřbety a Zlaté návrší, když sýkorky dozpívají svůj ranní chorál, spěchám na náměstí podívat se, co tu zase mají nového. Vždycky tu něco je. Tentokrát přijela pouť.

Ve vlastivědném muzeu střídá návštěva návštěvu. Je konec července, v galerii muzea vrcholí výstava koláží pana Zdeňka Veselého a kreseb a akvarelů paní Evy A. Schmidtové (16 obrazů a 14 kreseb).

Upoutal mne především jeden malý obrázek - tempera, nazvaný Jinovatky na listech. Zajiskřilo to v něm totiž něčím dobře známým. Určitě také znáte ten zvláštní pocit. To se díváte polo zamrzlým oknem do zasněžené přírody. Jinovatka si sedá na větvičky keřů, na stébla trav a mění je v pohádkovou hru duhových krystalků. Díváte se přes bělostnou záclonku a vidíte oslnivé jiskření proti tmavomodrému nebi. Autorkou je

paní Eva A. Schmidtová, upoutaná od svých dvanácti let po dětské obrně na invalidní vozík. Tato drobná paní má v sobě tolik vitality a lásky k životu, že to hned tak nepotkáte. Hraje na bohoslužbách pro tělesně postižené, maluje, píše básně (získala 1. cenu za poezii Věry Special Art), překládá ze tří světových jazyků a spolupracuje s organizacemi tělesně postižených.

Paní Eva žije v Praze. Do Vysokého nad Jizerou přijíždí za sestrou a inspirovat se malebnou horskou přírodou - čas od času, jak zdraví dovolí. Ztvárňuje ji malbou a verši. Rovným dílem jako Prahu, která ji po celý rok obklopuje svými památnými místy, ale zároveň i osamocuje. V jedné své básni o ní píše jako o samohybném průvodu ulic města, kde "kolují všichni spolu/ a nikdo s nikým..." Ráda opouští městský shon. Dívá se, maluje slovem stejně jako barvami. Tím výstižněji, oč slovo oproti barvám má kouzelnou moc rozdávát duši, vždy doufající v dobro. "Obloha svelčená z tíže vody/ po kapkách crčí mokro/ nasáklými dny/ V pažích milostného větru/ příslib zlatohlavu slunce/ Už blízko se opeme/ o zásvit duhy" (Báseň Po deštích ze sbírky Slova klíče, Praha 2000.)

Optimismus, typický pro všechny autory sborníků poezie vozíčkářů 90. let (Doteky naděje, Z duhy i kamene aj.), které paní Eva redigovala nebo se na nich podílela jako spolutorka, vyzdvihuje slovy: "... lze v nich vystopovat doteky naděje jako oné bazální duchovní kategorie, kterou člověk k svému psychickému bytí

potřebuje stejně nezbytně jako hmotnou potravu ke své existenci materiální." (Z předmluvy ke sborníku Doteky naděje.)

Vždy, když odcházím ze staré budovy vysokého vlastivědného muzea, (která by tolik potřebovala opravit fasádu), mám za co poděkovat. Odnáším si totiž takový kus optimismu a romantického nadšení pro spoustu té práce, která se dělá z duchovní potřeby, pro národ a neměří se hodinami, nedá se zaplatit penězi a má ještě, bohudík, mnoho společného s prvotním úsilím vlastenců.

Nerada odjíždím od přátel, jejich práce, od městečka, které si již pomalu 700 let píše své dějiny, od barokního kostelíka, na němž hodiny melodicky odbíjejí čas, od sedmi pásem hor oddělených věčnými mlhami. Inu, každý máme nějaký kout země, kam se rádi vracíme. A čím hlouběji ho poznáváme, tím více k němu patříme.

Dr. Zdena Vaněčková

Z dopisů našich čtenářů

Další vzpomínka

Paní Laurinová bydlela se svou dcerou a jejím manželem panem Votočkem v činžovním domě proti továrně. Tenkrát se říkalo v kvartýráku. Pana Votočka zastřelili Němci v pětačtyřicátém roce. Pak se obě ženy přestěhovaly do naší ulice ke hřbitovu. Paní Laurinová už byla

starší paní, ale svou povahou nikdy nikoho nezarmoutila, každého dovedla potěšit. Občas se zúčastnila besed u našeho domku. Ona spíše naslouchala a sem tam něco poznamenala. Tím však všechny rozveselila. Třeba šel kolem jeden pán a jedna z žen poznamenala: "Koukejte, ženáč se žene na zálety" a paní Laurinová na to: "Kocour jde na cour." Nebo byla řeč o nějaké nevěře a paní Laurinová zase: "Ale ženský, vždyť si uvedou svoje." Nebo se vyprávělo o jedné neprovdané slečně, že by měla vypadat lépe, když je bez starostí. To se zase ozvala paní Laurinová: "No jo, von i baráček chátará, když se v něm nebydlí." Byla všem příkladem veselé mysli, ale to jsme pochopili až v pozdějším věku.

Hana Pochopová

* * * * *

Přišel ještě jeden velice zajímavý dopis. Na adrese stálo Česká republika, odeslán byl z Prahy, ale zpáteční adresa byla psána azbukou. Oslovení bylo velice přátelské, ale netušila jsem, kdo je pisatelem. Obsah dopisu mě tak překvapil, skoro dojmul, že jsem se rozhodla uveřejnit ho v našem časopisu, v původním znění.

Milá paní Ludmilo!

Nejdřív přijměte pozdrav ode mne z dalekého Rachova. Jistě se budete

divit, že proč Vám asi piši, ale já Vám hned o tom všechno napíši. Můj tatínek Jan Schovánek se narodil a bydlel ve Vysokém a můj dědeček, také Jan Schovánek, byl ve Vysokém ředitelem měšťanských škol a bydleli na náměstí č. 1. Můj tatínek tady v Rachově pracoval v berním úřadě a každé léto jsme jezdili na dovolenou s tatínkem do Vysokého k babičce. Takže mě moc vzpomínek poutá do Vysokého, a často si na ty roky vzpomínám.

Všechno bylo dobře, dokud nepřišla válka a všelijaké změny ve světě, protože když r. 1939 sem přišli Maďaři, takže jsme přijeli do Čech k babičce do Vysokého. Bohužel můj tatínek asi za dva měsíce zemřel. Je pochován ve Vysokém, hrob 125, kde je pochován i jeho tatínek a sestra Ludmila.

Já jsem ještě potom byla v Čechách dva roky, a potom jsme s maminkou odjely sem do Rachova. Moje maminka byla rodem odsud, tak chtěla zpátky, a také tu máme svůj dům, který dal tatínek postavit, a já teď také v něm bydlím.

Píši Vám proto, že jsem přečetla tři čísla "Větrníku", kterého jste redaktorkou. Poslal mi je Ladislav Kubíček, s kterým si už dávno dopisuji. Moc se mi líbilo, jak o všem pěkně píšete, tak jsem si myslela, že Vám o tom napíši. Hlavně se mi líbilo, co píšete o muzeu, já jsem tam také byla podívat se ještě 1989 r. se svou sestřenicí Miroslavou.

Já vím, že L. Kubíček byl asi deset let farářem ve Vysokém, a my se s ním známe už z dětství, protože on se

tady také narodil. Je zajímavé, že jsme se s ním narodili jednoho roku, bydleli v jedné ulici a chodili do jedné třídy. Jeho tatínek i můj také byli oba legionáři a byli kamarádi. Dávno bylo vidět od nás z okna jejich dům, ale teď už to zastavěli, a není tam vidět. On tu u nás byl dvakrát v roce 1992 i 1994 se svými příbuznými. Bydleli u jedné také naší spolužačky, která ho pozvala. On nás potom pořád zval k sobě na návštěvu, tak potom roku 1997 jsem jela já a ještě jedna spolužačka k němu na návštěvu do Bohušovic nad Ohří. Třetí, u které bydlel, už byla tak moc nemocná, že nemohla jet, a za půldruhého roku zemřela. Od té doby si dopisujeme všichni známi, ale Ladislav Kubíček už sem vickrát nepřijížděl. Také mi psal, abych Vám napsala dopis. Také vím, že moje sestřenice

Miroslava s Vámi mluvila, co mi o tom napsala, a že Vy mě neznáte. Já jsem jí říkala, že jsem znala Máňu Hnykovou, s kterou jsme chodily do jedné třídy, a její rodiče bydleli také v tom domě, kde moje babička, a dole v přízemí měl její tatínek hodinářství. Někdy v létě jsme si také s ní hráli před domem. Asi to je Vaše příbuzná, já bych o ní chtěla vědět, jestli žije.

Moc mě rmoutí, že teď je taková situace, že je těžko cestovat do Čech, protože se musí mít vízu, co moc stojí, a musí se pro to jezdit až do Kijeva. A autobusy už také nejezdí přes Slovensko, ale dokola přes Polsko, takže nemohu jít ke hrobu svého tatínka zapálit mu svíčku. Možná že se všechno ještě změní. Tento dopis dostanete z Prahy, dám ho známým, abyste ho jistě dostala.

Srdečně Vás pozdravuje

Jarmila Schovánková - Turoková

Přikládám fotografii svého tatínka.

Tu svíčku na hrobě Schovánkových jsem zapálila jejím jménem.

lh

Z HISTORIE dávne i nedávne

Vozembouch, koňská noha

Když jsem navštěvoval svého kamaráda Bohuše Dóubalíka, vzpomínali jsme často na společně prožitá dětská léta. Vybavovaly se

nám při tom i výrazy, které byly pro nás běžné, ale kterým by dnešní děti a možná ani jejich rodiče asi již nerozuměli. Tak třeba "čepička" byla bolestivě sražená špička palce u nohy, když jsme od jara do podzimu běhávali "bosu". "Fičiipejr" byla šípka, kterou jsme si sami vyrobili a pomocí pružného prutu dokázali tak prudce vymrštit, že letěla jako "fičiipejr", jak se říkávalo rychle běžícím dětem. "Koňskou nohu" blíže popíši.

Vzpomněl jsem si na ni, když jsem nedávno psal pro časopis Krkonoše článek o historii hudby ve Vysokém a popisoval v něm "vozembouch". "Koňská noha" - jeho klukovská varianta - byla nejvýznamnějším nástrojem naší kapely, kdy jsme v předvečer svátku paní Marie Bartoničkové, tehdy ještě slečny Jandurové, jí chodili zahrát, jak se tehdy říkalo "štandrlé" (z německého Stelldichein, dostaveníčko) a byli od ní odměněni. Otec paní Bartoničkové Josef Jandura býval hajným notáře Holaye, proto se krásné roubené chalupě patřící nyní paní Musilové říkávalo "hájovna".

Vraťme se k naší "koňské noze". Byla to tyč vytržená z plotu, na jejím horním konci byly jako poklice hřebíkem volně upevněny vyřiznuté dno a víko plechové nádoby, ve které se v obchodech prodávaly naložené ryby. Tato nádoba byla jako bubínek upevněna uprostřed tyče drátem, který přes ní vedl od jednoho konce tyče ke druhému. Na tento drát jako na strunu se pak hrálo krátkým silným prutem s vyřezanými "zuby".

"Koňskou nohou" se bušilo do země, udával se takt a doprovázela "hudba" trumpetek, které jsme si vyrobili z dutých silných stvolů vopichu - libečku. Na jednu stranu rourky jsme nití připevnili kousek "hedvábného" papírku, pod ním jsme vyřizli obdélníkový otvor a pak hráli, jako se hrává na hřeben. Nebyla to hudba příliš libozvučná, ale splnila svůj úkol, když jsme si hráli na sokolské cvičení, které doprovázela. Sokolské čepice jsme vyrobili z černého papíru, do kterého bývaly zabaleny homole cukru.

To jsem vybral ze zápisků, které jsem si pořídil o našich besedách s Bohušem Doubalíkem.

Václav Lukáš

Představení města Vysokého

Sestaveno z pamětní knihy od roku 1612 a staré zápisní knihy:

1629 - po Janu Nigrinovi Jiří Patočka do r. 1640. R. 1643 - rychtář Matěj Patočka. Více let není znám žádný, až primátoři - r. 1690 Mikuláš Nečásek, 1701-1709 Matěj Kramář a 1742 Jan Patočka. R. 1745 Jiřík Hladík co primas a Adam Nečásek co konšel držící úřad purkmistrovský.

"Zde budíž podotknuto, že toho času zavedeno bylo střídavé purkmistrování čtyřnedělní, a volení byli vždy primas a čtyři radní neb konšelé, z nichž každý jeden po druhém vždy po čtyři neděle úřadoval neb držel úřad purkmistrovský. Primas býval obyčejně z těchto

čtyřech volen, a vedl v obci hlavní dohled, pře atd.."

Od r. 1746 do r. 1807 objevují se tato jména: Adam Nečásek, Jan Patočka, Adam Vodsedálek, Jiří Marinek, Šimon Nigrin, Václav Patočka, Adam Nosek, Jan Nečásek, Jan Vodsedálek, Jan Mařatka, Jan Antonín Nečásek, Václav Nosek, Jakub Kulhánek, Josef Doubalík, Jan Kramář, Josef Vodsedálek, Václav Hertzog, Adam Kramář, František Hásek.

V r. 1807 správa měst jinak stanovena byla, měšťany voleni byli tzv. reprezentanti, těmito pak byl zvolen purkmistr sám úřadující - Josef Vodsedálek (Vinařů 10) do r. 1819, učitel Jan Nigrin, 1825 - 1842 držitel usedlosti František Kramář, 1842 - 1848 František Vodsedálek, 1842 - 1850 lékárník Josef Kramář, 1856 - 1863 klempíř Vincenc Nečásek, 1863 - 1866 František Nigrin, 1866 - 1879 knihář František Nigrin, 1879 Adolf Adeš, obchodník v lenu.

Stávající obecní zastupitelstvo města Vysokého 1882: Adolf Adeš rolník co purkmistr, Vít Koucký rolník co 1. radní a pokladník, Antonín Holman kožešník co 2. radní a spolu výběřčí daní, František K. Hájek obchodník co 3. radní, Blažej Michálek vlastník domu č. 191, Frant. Ant. Nigrin knihář, František Kobr rolník, Josef Kramář kožešník, Eduard Hásek klempíř, Jáchym Zemánek obchodník, Karel Hásek jirchář a policejní revisor, Josef Hrdý hostinský, Jiří Schröter c. k. poštovní krejčí, Josef Skrbek kovář, Jan Machačka rolník, Josef Chleba

klempíř, Josef Paska pekař a hostinský, Josef Patočka městský tajemník.

Místní školní rada sestává z purkmistra, školdozorce, obchodníka, klempíře, skladníka tabáku, místního faráře P. Josefa Holého a fidičního učitele Františka Heřmana.

V zastoupení místních úřadů a spolků např.: okresní zastupitelstvo - Josef Patočka, majitel usedlosti ve Sklenavicích co starosta, mužský zpěvácký spolek "Krkonoš" - Frant. Heřman co předseda, Frant. Nigrin co ředitel, ženský "Vlastimila" - Frant. Votoček co protektor, Marie Nosková co starostka, divadel. spolek ochotnický "Přemysl" - Václav Janda truhlář co ředitel, Václav Petrák obchodník co režisér, hospodářská záložna - Josef Hladík ze Tříče rolník co ředitel, Ant. Koldovský rolník ze Staré Vsi co předseda.

Příště: rok 1899

Ivana Řehořová

ŘEMESLA

Klobouky a kožešiny

Můj dědeček byl moudrý člověk. Vždycky mi říkával: "Dobře se divěj, co, kdo a jak dělá. Tím se nejvíc naučíš." A měl pravdu.

Jdeme-li kousek dál po hlavní ulici, tam, kde odbočuje cesta do "Kopčovic", a nad továrnu, stála dílna

a dům pana Půlpána, truhláře a koláře. Když odcházel na odpočinek, dům prodal a nový majitel pan Karel Haas, kloboučník a kožešník, přestavěl dílnu na moderní krám. Do ulice dvě velké výlohy, v té době nejhezčí ve městě, mezi nimi vchod do krámu. Při otevření dveří zacinkal malý zvoneček a současně zazvonil i elektrický zvonek v dílně. Ona to vlastně nebyla jenom dílna. Tak jako u jiných podobných řemesel sloužila celé rodině jako obytná místnost, kde se bydlelo, vařilo a někdy i spalo. Pan Haas měl u okna dva šicí stroje, krejčovský a kožešnický. Pracovní stůl měl plno zásuvek a na jeho desce vznikaly ty překrásné kožešiny a kožichy. Takový kožich, to bylo vskutku umělecké dílo. Podívali jste se někdy na kožešinu z rubu? Sešívání někdy i z docela malých kousků, celá mozaika švů, tak, aby na lící straně vzniklo dokonalé dílo. Vedle na malém stolečku stály formy na klobouky, celé ze dřeva, i šroub, kterým se upravovala velikost. Formy různých tvarů, na nich se upravovaly klobouky podle přání zákazníka a podle módy. On klobouk byl v té době nezbytným doplňkem oblečení. Naproti přes ulici měla malý krámeček modistka paní Paulišová s dcerami. Nevím, jaký osud je přivedl do Výsokého, byly to před válkou jediné Němky ve městě. Žily stranou všeho dění, samy pro sebe. Připadalo nám to tajemné, i ony i celý jejich byt byl jako z jiného, lepší časy pamatujícího světa. Nevím, jak je ten malý krámeček mohl užít, když o každém jarmarku bylo na náměstí hned několik bud s

klobouky, dámskými a moderními. Jak nenápadně žily, tak s koncem války z města i odešly. Klobouky s dobou ztrácely své místo v oblékání, nahradily je praktické čapky a čepice, a jen těžko se dnes zase prosazují.

Anna Čeřovská

CESTUJI, CESTUJEŠ, CESTUJEME

Exotika není vždycky exotická

Občas se to tak stane a člověk je postaven dpropřed situace, o které by si před lety myslel, že nikdy nemůže nastat, natož že sám bude její účastníkem. Stačí však velmi málo a tuto někdy téměř science-fiction prožívá na vlastní kůži.

Poté, co Indie v roce 1947 přestala být kolonií a získala samostatnost, bylo potřeba oživit ekonomiku. Začalo se stavět m.j. několik oceláren, každou vybudovala jiná země. Tu v Rourkele, kterou jsem měl jednou poznat, Německo. V roce 1959 se postavila přehrada na řece Sankh, aby byla voda, potom zmiňovaná velická ocelárna v tehdy opuštěném místě Indie, kde nakonec vzniklo půlmilionové město včetně parku oddechu se zoologickou zahradou a vláčkem. Ale podnik začal chřadnout. Koncem osmdesátých let se začaly projevovat snahy po modernizaci, zvýšení a zkvalitnění výroby. A tak ocelárna objednala u známé

nadnárodní firmy Asea Brown Boveri (ABB) usměrňovače, výkonnější a řízené. Shodou okolností však náklad z Norska cestoval automobily po indických cestách a necestách tak dlouho, že na místo určení dorazil šrot.

Tisíce kilometrů odtud se změnou politické situace v Československu vznikla v Rokytnici nad Jizerou z n. p. Elektropřístroj kupónovou privatizací akciová společnost, která se posléze zapojila do uvedeného programu. Protože jsem jejím zaměstnancem, jakž takž se vyznám v elektřině, dcera mě nepřímo donutila učit se anglicky a nikomu jinému se tam po předchozích zkušenostech nechtělo, jel jsem tam nakonec i já. V době, kdy píši tento článek, mám za sebou už třetí návštěvu Indie.

Vlastní řešení problémů nebylo složité a v našich podmínkách bychom s tím byli hotovi během měsíce. Ovšem ne tak v Indii. Zde zcela platí, že co lze odložit, tak "tomorrow". Když se nám podařilo přemluvit asistenty generálního manažera k nadlidskému výkonu tří schůzek za den, tak po zbytek týdne na nás jejich nadřizený už neměl čas. A ten utíká všude stejně rychle. Přitom jsme si užívali tropického počasí, kdy se teploty pohybovaly přes den nad 40 °C, teplota vody v hotelovém bazénu neklesla pod třicítku, když přišlo, tak jako by na nás uspořádali hasiči cvičení - ale s teplou vodou -, no prostě galeje. Navíc záhy jsme zjistili, že kromě anglické, americké, kanadské a australské angličtiny existuje i

indická, která se jeví často málem nepřekonatelnou bariérou především v hotelu. Téměř pravidelně se nám nedařilo dostat jídlo, které jsme si objednali. Řekli jsme si například o dva čaje, jeden nám kdoví proč přinesli s mlékem. K obědu jsem si dal džus z manga, a když jsem ho chtěl ještě jednou, s ledem, přinesli mi na talířku nakrájené mango posypané ledečím. Dostali vyšší bakšiš za kulturní vložku. A tak to šlo stále. Nakonec jsme se s tím smířili a přijali jako místní kolorit, že ať si objednáme cokoli, přinesou něco jiného. Jinak musím říct, že všechna jídla byla velmi dobrá, některá trochu ostřejší, používá se zde víc čili koření, než je u nás zvykem. Ale netroufl bych si koupit jídlo na ulici, i když je zde přemnoho pouličních vývařoven. Vše se totiž míchá a servíruje rukama, voda je z pumpy, splašky se vylijí na zem, kolem chodí krávy, prasátka a kozičky, motají se cyklisté, drožky, skútry, auta, a to i nákladní, a přeplněné autobusy. Na konci našeho zatím posledního "výletu" pracovalo v ocelárně šest našich nových zdrojů, všechny podle přání zákazníka. Zbývá udělat dalších devětadvacet. O to se mají postarat pracovníci ABB Bangalore. Byl stanoven termín 11. srpna, kdy jsme měli opět jet do ocelárny. Pravidelně jsme si dopisovali a telefonovali a faxovali, posílali další materiály, také na e-mail byl velký nával, ale koncem srpna přišla zpráva, že šéf montáže vážně onemocněl. Takže se vše opět odkládá, "maybe in October", tedy snad v říjnu. To již bude po

monzunech a opět vedro. Nejráději bych byl, kdyby se teď obětoval někdo jiný. Ocelárna je stará, všude kolem je horké železo, kape voda, fouká pára, jezdí jeřáby s těžkým břemenem, na zemi se povalují v kolomazi zbytky plechů, jezdí auta, motorky a kola. Sběrnice pro rozvod elektřiny leží sedm metrů pod povrchem a také pod vodou, protože ji pumpa nedokáže vysát. Mohu se tedy utopit, uhořet, rozsvítit, skončit pod něčím těžkým... Přesto se práce odvede, protože jde o zákazníka. Pokud tam tedy pojedou, tak mi držte palce.

Ing. Josef Hejral

Norsko, země fjordů a hor

Každým rokem lidé vyrazí na dovolenou. Ani naše rodinka není výjimkou. Většina rodin jede za mořem a sluncem, my jsme si vybrali cestu na sever. Původní plány hovořily o cíli v nejsevernější části Norska, městě Gamvik.

Vyjeli jsme v neděli 15. července. Byla to čistě pánská jízda, táta a my dva. Protože jsme již všichni tři legitimní řidiči, střídali jsme se po dvou hodinách a jeli nonstop do německého Sassnitzu. Tam jsme se nalodili na trajekt do Trelleborgu ve Švédsku. Čtyřhodinovou cestu na lodi, kde nepředpokládali velký počet cestujících a kde tím pádem nebyl dostatek pohodlných židlí, jsme - v noci - strávili na dřevěných křeslech spolu s dalšími unavenými spolucestujícími. Byli jsme vybaveni

i technickou vymožeností pro náročné turisty "GPS", což je systém, s kterým by člověk nikdy neměl zabloudit, mj. je schopen určit polohu dotyčného. Jednou z funkcí je též výpočet rychlosti chůze nebo třeba rychlosti plavby, když člověk právě jede lodí. Naše loď měla rychlost přibližně 25 kilometrů za hodinu. Po přistání a vyjetí z podpalubí jsme zahájili přejezd Švédskem. Frčeli jsme o sto šest na sever. Počasí bylo nádherné a prostředí taktéž.

Kolem desáté hodiny jsme projeli hranicemi Norska. Tatík se ještě potřeboval stavět v Sarpsborgu u kolegy z firmy ABB, pak jsme už nerušeně jeli dál. Zhruba po dvou hodinách jsme se dostali od hustě zalidněných oblastí - blížili jsme se k severu. Projížděli jsme krajinou, která nás omračovala svou neporušeností. Naše první cesta směřovala k největšímu ledovci v Evropě. Projeli jsme kolem jezera Tyin ležícího 1083 metrů nad mořem. (Další funkcí "GPS" byl údaj o nadmořské výšce.) Obklopovaly je hory, na jejichž vrších byly patrné sněhové čepičky. Poté, co jsme ještě pár metrů vystoupali, jsme dorazili na místo, kudy vede tzv. troli cesta. Okolo byly opět vysoké skalnaté hory - nádherná vysoko nad mořem. Později začalo nebezpečné klesání, před kterým jsme byli varováni. Při zařazeném nízkém stupni rychlosti jsme začali zvolna klesat - se skalní stěnou na jedné straně a obrovským vodopádem na straně druhé. Hukot vody byl dobře slyšitelný i přes řev motoru snažícího se ubrzdit naše vozidlo. Další

zastávkou byl již zmíněný ledovec. Kousek od něj jsme se zastavili v muzeu, kde nám ukázali panoramatický let přes ledovec. Úchvatná podívaná. A pak už se před námi zvedalo pohoří s ledovcem na vršku. Pro přechod po ledovci je potřeba placený průvodce, takže jsme z tohoto bodu slevili. Po opuštění parkoviště pod úpatím ledem pokrytého kopce jsme vjeli do sedm kilometrů dlouhého tunelu. Zde musíme poznamenat, že Norové jsou mistři v jejich budování, neboť většina tunelů má po celou dobu stejný úhel klesání a stáčení.

Od ledovce jsme jeli kolem fjordu Innvikfjorden - Nordfjord, který se celý objíždí, a je to opět naprosto kouzelné. Na jedné straně má člověk horu 1500 metrů vysokou, na druhé straně, asi metr pod sebou, má fjord na úrovni moře. Dál jsme pokračovali kolem jezera Hornindalsvatnet. Voda je zde zbarvená do zelena, je až tyrkysová. Pak jsme jeli přes Strandu, Andalsnas, trajektem přes Lanhfjorden na Molde a tak dál přes mnoho a mnoho fjordů až na hlavní tah E 6. Vlastně je to jediná pořádná silnice na sever. Jinak je ještě možnost jet po pobřeží, ale to je drahé a pomalé. Naše průměrná rychlost v tomto úseku klesla na třicet kilometrů za hodinu. Důvod byl prostý - čarovná krajina. Kdo byl někdy v Norsku, dá nám za pravdu. Člověk je zde vlastně nucen jet pomalu a kochat se. Mnohdy zastaví, dýchá čistý vzduch a poslouchá hukot vodopádů, které jsou snad všude.

Jednou jsme u silnice viděli takové

malé odpočívadlo se soby. Byli sice připoutáni na vodítku, ale i tak jsme byli rádi, že je vidíme. Co by to bylo za výlet do Norska bez spatření sobů. Začínaly nám docházet kazety do kamery a filmy do fotoaparátu, proto jsme se dohodli na zredukování dokumentačního času.

Devatenáctého července ve 14:34 jsme dorazili na severní polární kruh, na 66° 33' severní šířky. Toto místo je zhruba 1200 metrů nad mořem. Koupili jsme tam pár suvenýrů včetně nálepky losa na auto. Místo je to velmi chladné a už jsme začínali pozorovat krácení noci. Bohužel se zkazilo počasí. Celý den jen pršelo, a tak jsme se zastavili kousek za městem Narvik. Zde už noci prakticky nejsou. Dohodli jsme se na tom, že když ráno bude přijatelné, tak jedeme dál, a když ne, tak se vrátíme. Ráno počasí určilo návrat. Při pohledu na sever byla tma. Ani předpověď nám moc nepřála, a tak bylo definitivně rozhodnuto. Cestou nazpět jsme se stavili v městě Bodo, kde jsme navštívili letecké muzeum a přespali v chatce nedaleko letiště. V Lillehammeru jsme si prohlédli zimní stadion a muzeum olympijských her. Prakticky celou cestu domů pršelo. Severu jsme nedosáhli, ale to je důvod se tam ještě aspoň jednou vrátit, protože Norsko za to stojí. Už kvůli prostředí. Je tam sice draž než u nás (v přepočtu, ceny jsou stejné), ale kde není.

Aleš a David Hejralovi

SPORT

Sport o prázdninách

Tělovýchovná jednota během letošních prázdnin zajišťovala velmi rozmanitou sportovní činnost. Hned první týden se uskutečnilo společné soustředění lyžařů (sjezdářů a běžců) na hořickém koupališti Dachova. Akce splnila očekávání a rozhodně je přínosem pro naše mladé závodníky lyžaře. Jen by měli vydržet v tréninkovém úsilí i v další části prázdnin, kdy mají dostatek volného času.

V neděli 8. července byla z větší části ukončena oprava tenisového kurtu a hřiště bylo zpřístupněno veřejnosti. I přes poměrně nepříznivé počasí bylo hřiště využíváno velmi často.

O týden později 14. a 15. července se ve Sklenářovicích uskutečnil tradiční turnaj "Sklenářických deblů", kde řada vysokých volejbalistů dosáhla pěkných umístění na turnaji velmi slušné úrovně.

V neděli 15. července se uskutečnil již třetí ročník závodu na kolech na trati od restaurace "U Křemílky" s cílem na vysokém náměstí. V časovce jednotlivců startovalo 118 závodníků a o kvalitě závodního pole svědčí skutečnost, že byl překonán traťový rekord. Akci celkem přál počasí a i po organizační stránce se závod vydařil.

Koncem července uspořádali turisté cykloturistickou akci, tentokrát se zázemím na fotbalovém hřišti.

V sobotu 4. srpna se konal tradiční poutový turnaj smíšených družstev ve volejbale. Počasí nebylo příznivé, ale přesto se podařilo turnaj dohrát dle původního plánu za účasti deseti velmi kvalitních družstev. Tentýž den hrálo I. A družstvo fotbal proti hostům z Poniklé a stará garda se utkala s tradičním soupeřem vrstevníků z Jablonce nad Jizerou.

O pouti v nedělním podvečeru se na tenisovém kurtu uskutečnila tenisová exhibice, kde Milan Haas a Tomáš Ploc předvedli velmi dobrou ukázkou tenisu. Škoda že většina Vysokých dala přednost poutovým koláčům před hodnotnou sportovní podívanou.

Od 18. srpna se ještě neúspěšnější závodníci běžci Českého Ski klubu zúčastnili soustředění v Jesenném.

Poslední sobotu prázdnin se uskutečnil přespolní běh lyžařů "Okolo Petruškových vrchů", 32. ročník. Tomuto závodu počasí krajně nepřál, ale přesto se na startu sešlo 184 závodníků z širokého okolí.

A v závěru výčtu sportovní činnosti nesmíme zapomenout ani na další činnost našich oddílů a na tréninkovou činnost vysokých sportovců a jejich přípravu na podzimní a zimní soutěže.

Kromě zde uvedených akcí byla naše sportoviště využívána i zájemci ze vzdáleného okolí. Na našem fotbalovém hřišti měla své soustředění mládež z Polska. Návštěvníci z Německa zase hráli volejbal a nohejbal. V sokolovně v červenci byla taneční škola z Jablonce nad Nisou a Náchoda. Dále akce

aerobiku z Prahy, moderní gymnastky Vodních staveb Praha a Gymnastický klub Dejvice. V závěru prázdnin bylo na volejbalových kurtech kvalitní soustředění volejbalistek z Kralup. Jak se ukazuje, je o Vysoké zájem nejen v zimních měsících, ale i přes letní prázdniny. Doufáme, že se nám postupně ještě podaří rozšířit a zkvalitnit nabídku sportovních příležitostí, a to i pro případ horšího počasí.

*Za TJ Vysoké nad Jizerou
Zdeněk Seidl*

KČT

Pochod Krajem Zapadlých vlastenců

28. července 2001

Poprvé byl start z fotbalového hřiště, kde jsme zajistili malé občerstvení. Trasy 12, 25, 35, 55 km a cyklotrasy absolvovalo celkem 186 příznivců turistiky. Počasí nám přálo, bylo slunečno, teplo a celková pohoda. To vše dosvědčují zápisy do naší kroniky pochodů, které většinou končí "za rok na shledanou".

Turistický zájezd do Českého středohoří

8. až 9. září 2001

1. den - odjíždíme v 5. 00 hodin z Vysokého za slunečného deště. Měníme směr tras. Začínáme výstupem na

hrad Hazmburk (418 m) a hle, přestává pršet. Máme opět štěstí a z věže hradu se nám objeví krásné výhledy na okolí. Pokračujeme k prohlídce zámku v Libochovicích. Je stále slušné počasí, a tak rychle přejíždíme na zříceninu hradu Oltářík. Zde sice trochu poprchává, ale o výhled z dalšího vrcholu nepřicházíme. Dále přejíždíme k hlavní trase dne z Oparna na vrchol Lovoše (570 m) a dolů do Lovosic k ubytování. Počasí je vynikající. Z Lovoše se nám naskýtají překrásné výhledy na Kozákov, Bezděz, Ralsko, Ještěd, Žižkov, Říp, Krušné hory, a tak při malém občerstvení v turistické chatě vychutnáváme rozhledy jako z letadla.

2. den - opět trochu mží, ale to nám náladu nekazí a hurá na Milešovku (836 m). Obsluha meteorologické stanice vyhovuje naší prosbě a umožňuje nám vstup na ochoz observatoře. Silný vítr rozhání mraky a my vychutnáváme rozhled z Milešovky, který je zařazován mezi nejkrásnější. Je to pravda a nádhera. Sestupujeme do Milešova a přejíždíme k závěrečné trase - Dubice, Dolní Zálezly, Panenská skála, Vaňov, Vrkoč, hrad Střekov. Závěr dobrý a příjemně unaveni ujíždíme k domovu. V Doksech přestává pršet a začíná "lejt", až do Vysokého. Doma nám nevěří, že jsme splnili náš plán pochodu v délce 40 km za takového počasí, ale nám bylo přáno počasí lepší.

Jiří Libal

Společenská kronika

Narození

Dne 8. 8. 2001 se manželům Iloně a Josefu Vránovým z Tříčce narodil syn Josef.

Hodně zdraví a štěstí!

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

Štefania Sajdllová 76 let
Jiřina Janoušková 75 let
Alžběta Poláková 71 let
Věra Vaverková 88 let
Marie Šaldová 87 let
Blanka Lukášová 80 let
Libuše Pourková 80 let
Josef Hejral 74 let

Horní Tříč

František Haken 90 let
Marie Nigrinová 76 let

Sklenařice

Drahomír Kaván 75 let

Stará Ves

Karel Svatý 88 let
Božena Svatá 85 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Úmrtí

31. 7. 2001 zemřel Miloslav Chvalina z Vysokého nad Jizerou ve věku nedožitých 94 let.

31. 8. 2001 tragicky zemřel Julius Pánek z Vysokého nad Jizerou ve věku 49 let.

Všem pozostalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Znáte své město?

obrázkový seriál k zamyšlení

Námět a foto Ludmila Hnyková

Belgická firma **FABELTA NINOVE**, n. v.
a její kooperační partner
v České republice

hledají

pro třísměnný (event. dvousměnný) provoz v Benešově u Semil

operátorky (operátory) převíjecích strojů

Nástupní plat 6.000,- Kč, po dvouměsíčním zaškolení a
při trvalém dosahování požadované produktivity práce
minimálně 10.000,- Kč

*Po odpracování 12 kalendářních měsíců opakovaný
stabilizační příspěvek podle dosahovaných výsledků

*Pro zaměstnance ze vzdálenějších míst měsíční
příspěvek na dopravu, popř. zajištění dopravy pro 2 a
více osob z jednoho místa (osobní auto)

*Práce v čistém a příjemném prostředí, nástup možný
od října 2001

Bližší informace podá ředitelka provozu

tel. / fax/ zázn.: 0431 / 62 32 56
tel.: 0431 / 62 46 39

Jsme připraveni se vám kdykoliv věnovat i při
nezávazné prohlídce našeho rozšiřujícího se provozu v
Benešově u Semil.